

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoPr/2/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813202328
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3813202328.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľov: 1/ Ing. V. A., bytom V. - R. XXX a 2/ Ing. Z. A., bytom V. - R. č. XXX, právne zastúpení JUDr. Ivanom Žilíkom PhD., advokátom so sídlom Košovská cesta 1, Prievidza, proti odporcovi: JUDr. Q. S., správca konkurznej podstaty dlžníka F. a.s. v konkurze, IČO: 31562060, Nadjazdová 4, Prievidza, právne zastúpený Mgr. Martinom Hurtišom, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 3, Prievidza, o určenie, že pracovný pomer trvá, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 18. februára 2015, č.k. 9Cpr/1/2013-669, jednohlasne, taktó

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa určenia, že pracovný pomer zamestnankyne Ing. Z. A. nar. XX.X.XXXX so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze so sídlom Nadjazdová 4 Prievidza IČO 31562060 ako zamestnávateľom trvá **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa určenia, že pracovný pomer zamestnanca Ing. V. A. nar. XX.X.XXXX so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze so sídlom Nadjazdová 4 Prievidza IČO 31562060 ako zamestnávateľom trvá **z r u š u j e a v e c v r a c i a n a ď a ľ š i e k o n a n i e**.

o d ō v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že pracovné pomery zamestnancov Ing. V. A. nar. XX.X.XXXX a Ing. Z. A. nar. XX.X.XXXX so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze so sídlom Nadjazdová 4 Prievidza IČO 31562060 ako zamestnávateľom trvajú. O náhrade trov účastníkov súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení konštatoval, že navrhovatelia v 1. a 2. rade sa podaným návrhom domáhali určenia, že ich pracovný pomer v spoločnosti DAM a.s. v konkurze trvá. Naliehavý záujem svojho návrhu odôvodnili tým, že je sporná otázka či sú v pracovnom pomere s úpadcom. Odporca - správca konkurznej podstaty na pojednávaní vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Prievidza podľa § 88 písm. j) O.s.p.. Súd prvého stupňa sa touto námietkou zaoberal a skonštatoval, že vzhľadom k tomu, že spor nemožno považovať za spor vyvolaný konkurzným konaním, je vo veci miestne príslušný konať. Súd na pojednávaní vypočul účastníkov konania, svedkov S., S., A., M., V., svedka V. a oboznámil sa s navrhnutými dôkazmi.

Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 80 písm. c) O.s.p., § 251 ods. 1 Zákonníka práce č. 311/2001, § 29, § 33 Zákonníka práce č. 65/1965 Zb.. Konštatoval, že naliehavý právny záujem bol v tejto veci daný potrebou odstrániť stav neistoty navrhovateľov, vytvorený postupom správcu konkurznej podstaty k nim. Súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku odporcu, že predchádzajúce právoplatné rozhodnutia súdu, v ktorých bolo rozhodnuté o uplatnených pohľadávkach v konkurznom konaní, kde sa malo rozhodovať o pracovnoprávných nárokoch navrhovateľov vytvorili prekážku veci rozhodutej, pretože sa konalo o nároku síce vzniknutého z pracovnoprávneho pomeru,

ale právnym titulom vzniku tohto nároku bol výkon práce, nie samotná existencia pracovného pomeru. Pokiaľ odporca poukázal, že neuplatnenie si v lehote žalobou na príslušnom súde právo uplatniť si pohľadávku z pracovnoprávneho pomeru zaniklo, táto skutočnosť potvrdzuje podľa názoru súdu existenciu naliehavého právneho záujmu na podaných návrhoch v tomto konaní. Súd prvého stupňa mal ďalej za preukázané, že navrhovateľovi 1/ vznikol u úpadcu pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy podpísanej v tom čase štatutárnym orgánom spoločnosti oprávneným konať samostatne zo dňa 15. 12. 1998, dňom 1. 1. 1999. Navrhovateľke 2/ vznikol na základe pracovnej zmluvy z 31. 12. 1996 dňom 1. 1. 1997 pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy podpísanej v tom čase štatutárnym orgánom spoločnosti oprávneným konať samostatne. Zmluvy majú všetky podstatné náležitosti pracovnej zmluvy podľa §-u 29 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. účinného v čase uzatvorenia predmetných pracovných zmlúv. Dohodnutým druhom práce bol u navrhovateľa 1/ menežér, u navrhovateľky 2/ mzdový, personálny a finančný menežér. Obaja dohodnutý druh práce vykonávali, za čo poberali mzdu a riadne uhrádzali odvody. O týchto tvrdeniach predložili jednak fotokópie pracovnej zmluvy zo dňa 15. 12. 1998 u navrhovateľa 1/ a pracovnú zmluvu z 31. 12. 1996 u navrhovateľky 2/, dohodu o zmene obsahu pracovnej zmluvy zo dňa 1. 1. 2009 navrhovateľa 1/ a dohodu o zmene obsahu pracovnej zmluvy zo dňa 1. 1. 2009 u navrhovateľky 2/ a ďalšie dohody o zmene pracovnej zmluvy. Po vyhlásení konkurzu na úpadcu správca konkurznej podstaty tvrdil, že ich pracovné pomery sú fiktívne a prestal im platiť mzdu. Prestal platiť odvody do sociálnej a zdravotnej poisťovne, hoci oni mali záujem aj naďalej vykonávať prácu pre zamestnávateľa. Pracovný pomer bol v oboch prípadoch dojednaný na dobu neurčitú. Sociálna poisťovňa, pobočka Prievidza rozhodnutiami číslo 12995 - 3/2010 zo dňa 1. 10. 2010 a číslo 12994 - 3/2010 - PD rozhodla, že majú ako zamestnanci nárok na dávku z garančného fondu. Z potvrdenia Sociálnej poisťovne pobočka Prievidza zo dňa 14. 6. 2012 vyplýva, že navrhovateľ 1/ je vedený v stave zamestnancov od 1. 1. 1999, z potvrdenia z 13. 6. 2012 vyplýva, že navrhovateľka 2/ je evidovaná v registri poistencov ako zamestnanec úpadcu v pracovnom pomere od 1. 1. 1997. Z rozsudku Okresného súdu Prievidza č. 11C/200/00, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08. 07. 2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. 19Co/485/2001 vyplýva, že súd určil, že výpoveď daná odporcom navrhovateľke v 2. rade listom zo dňa 15. 05. 2000 je neplatná. Podľa listín č. I. 49-59 bola s navrhovateľkou v 2. rade uzavretá pracovná zmluva 31. 12. 1996 s nástupným platom 11.000 Sk mesačne s miestom výkonu práce v spoločnosti DAM, a.s. Táto zmluva bola zmenená 26. 06. 1998 a 29. 01. 1999 dohodami o zmene. Ďalšou dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 31. 07. 1996 boli určené navrhovateľke 2. mzdové podmienky: 18.000 Sk mesačne, za prácu manažér, dohodou zo 17. 08. 2004 bol dohodnutý druh práce manažér predaja so mzdovými podmienkami 7.000 Sk mesačne a 5% z predaja nehnuteľného a hnutel'ného majetku. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 18. 09. 2006 boli dohodnuté jej mzdové podmienky ako manažéra 26.000 Sk. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 01. 01. 2009 boli dohodnuté jej mzdové podmienky 950 eur mesačne. Podľa pracovnej náplne z 08. 09. 2006 do jej pracovnej náplne patrilo chod ekonomickej a mzdovej agendy, príprava účtovných podkladov, preberanie a evidencia pošty, zodpovednosť za personálnu a dôchodkovú agendu, administratívne činnosti, príprava podnikateľských zámerov, príprava podkladov pre rokovania s inštitúciami, sledovanie legislatívy v oblasti mzdovej, personálnej a dôchodkovej, plnenie ďalších úloh. Podľa takejto pracovnej náplne navrhovateľ v 1. rade tento riadil chod celej spoločnosti v spolupráci s Ing. S., kontroloval dochádzku podriadených zamestnancov, zúčastňoval sa obchodných rokovaní, pripravoval nájomné zmluvy, zastupoval spoločnosť na rokovaní s úradmi, zabezpečoval vymáhanie pohľadávok, pripravoval podnikateľské zámery, vykonával ostatné činnosti vyplývajúce zo správy a riadenia spoločnosti. Pokiaľ odporca tieto dôkazy namietal a poukazoval na výpovede účastníkov v konaní 4C 55/2004, súd nezistil ich vzájomný rozpor, pretože výpovede v tomto konaní sa týkali obdobia od februára 2002 do septembra 2003. Navrhovateľka 2/ teda v podstate od 1. 1. 1997 pracovala ako personálny a mzdový manažér. Mala na starosti mzdovú a ekonomickú agendu. Do jej pracovnej agendy patrilo vyhotovovanie výplatných listín pre zamestnancov úpadcu. Vypracovávala výplatné listiny na základe dokladov, ktoré jej predkladali zamestnanci a týmito dokladmi boli dochádzka do práce, počet odpracovaných dní, počet dní dovolenky a počet dní PN. Istý čas vykonávala tieto práce v spoločnosti odporcu aj pani V.. Z listín č. I. 60-63 vyplýva, že navrhovateľ v 1. rade mal vedené výplatné pásky za mesiace august, jún a júl 1999, jeho mzda predstavovala za mesiac jún 17.288 Sk, za mesiac júl 15.802 Sk a za august 15.359 Sk. Z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 39Cbi/31/2011 a z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 36Cbi/28/2011 vyplýva, že návrhy navrhovateľov v 1. a 2. rade o určenie, že popreté pohľadávky /vyplývajúce z ich pracovného pomeru / patria do konkurznej podstaty dlžníka boli zamietnuté. Odporca súdu nepredložil žiadnu listinu osvedčujúcu skončenie týchto pracovnoprávných vzťahov. Svedkovia vypočutí na pojednávaní, svedok S., M., A., V. i V. potvrdili výkon prác: navrhovateľka 2/ nesporne viedla účtovníctvo spoločnosti, mzdovú i personálnu agendu, ako to

potvrdzujú viaceré listiny ňou spracované: daňové priznania, ročné zúčtovania daní, potvrdenia pre zamestnancov a pod, navrhovateľ 1/bezprostredne riadil ako riadiaci pracovník zamestnancov M. i A., kontroloval výkon práce ostatných pracovníkov, podpisoval pracovné cesty, kontroloval účtovníctvo, ide teda o práce vykonávané navrhovateľom 1/ i navrhovateľkou 2/, ktoré nemožno subsumovať pod výkon funkcie štatutára spoločnosti, zvlášť ak predstavenstvo spoločnosti je kolektívnym orgánom, ako v prípade tejto spoločnosti. Bolo nepochybne preukázané, že do vyhlásenia konkurzu boli riadne platené navrhovateľom 1/, 2/ mzdy, pokiaľ spoločnosť mala dostatok finančných prostriedkov a tiež im vyplatený príspevok z garančného fondu. Existenciu týchto pracovnoprávných vzťahov potvrdzujú súdne konania, ktoré boli vedené na tomto súde 4C/55/2004, 11C/200/2000 a 16C/147/2007, kde boli účastníkmi konania Ing. A. a Ing. V.. Pokiaľ odporca namietal, že ich práce nevykazovali znaky závislej práce, podľa názoru súdu, že štatutárny orgán môže byť zamestnancom spoločnosti, v prípade, ak predmetom pracovného pomeru činnosť, ktorá sa zreteľne odlišuje od obchodného vedenia spoločnosti a teda sa s ním ani čiastočne neprekrýva. Obchodné vedenie spoločnosti je právny pojem, ktorý nie je zákonom definovaný. Obchodné vedenie spoločnosti býva označované ako pôsobnosť konateľov vo vnútorných záležitostiach spoločnosti. Člen štatutárneho orgánu sa len podieľa na obchodnom vedení spoločnosti, pričom jednotlivé rozhodnutia prijíma štatutárny orgán ako kolektívny orgán, podľa zásad v stanovách spoločnosti. Samostatný výkon čiastkovej riadiacej činnosti vedúcim zamestnancom (napr. v postavení menežéra) je obsahovo úplne iná činnosť ako podieľanie sa na obchodnom vedení spoločnosti. V zmysle § 9 ods. 1 a ods. 3 Zákonníka práce jednotlivý člen štatutárneho orgánu, na rozdiel od vedúceho zamestnanca nemá oprávnenie organizovať, riadiť a kontrolovať prácu jednotlivých zamestnancov spoločnosti a udeľovať im záväzné pokyny. Takéto oprávnenie má len štatutárny orgán ako celok. Výkon obchodného vedenia však zahŕňa aj rozhodovanie o tom, ktoré čiastkové oblasti riadenia spoločnosti budú delegované na vedúcich zamestnancov. Momentom delegácie výkonu určitej riadiacej činnosti na vedúceho zamestnanca sa konkrétny obsah obchodného vedenia, za ktoré členovia štatutárneho orgánu zodpovedajú, pretvára na priame alebo nepriame riadenie a dozor nad činnosťou tohto vedúceho zamestnanca. Obchodné vedenie spoločnosti nevyhnutne zahŕňa radu činností, ktoré sú priamo Zákonníkom práce uložené vedúcim zamestnancom spoločnosti. Charakter prác obidvoch navrhovateľov tomuto podľa názoru súdu zodpovedá. Na základe týchto skutočností súd dospel k záveru, že návrhy navrhovateľov sú dôvodné a vyhovel im v celom rozsahu. Pokiaľ odporca namietal že navrhovatelia nemohli popri účasti v ďalších obchodných spoločnostiach stíhať výkon práce, túto námietku považoval súd za vyvrátenú vysvetleniami účastníkov o rozsahu práce vykonávanej pre tieto spoločnosti.

O náhrade trov účastníkov v danej veci súd rozhodne až po právoplatnosti tohto rozhodnutia v súlade s § 151 ods.3 O.s.p. v platnom znení.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie odporca, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh navrhovateľov zamietne. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 písm. b) a c) ako aj písm. d) a h) O.s.p.. Navrhovatelia v tomto konaní nemali spôsobilosť byť účastníkmi konania ani procesnú spôsobilosť, ako aj v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo. Predchádzajúce rozhodnutia Okresného súdu v Trenčíne č.k. 39Cbi/ 31/2011 zo dňa 18.2.2013 právoplatné dňa 9.4.2013 a č.k. 36 Cbi/28/2011 zo dňa 22.8.2012 právoplatné dňa 28.12.2012, sa nachádzajú v prejednávanej spise. Navrhovatelia si uplatnili pohľadávky v konkurznom konaní, kde okrem iných pohľadávok si uplatňovali aj pohľadávky z pracovného nároku. V tom konaní sa malo rozhodovať aj o pracovných nárokoch žalobcov, kde súd mal určiť právny dôvod, vymáhateľnosť, výšku, poradie. V súlade s ustanovením § 32 ods. 9 prvá veta o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len ZKR) stanovuje, že rozhodnutie súdu o určení popretej pohľadávky, je účinné voči všetkým účastníkom konania. Neuplatnenie si v lehote žalobou na príslušnom súde právo zaniklo. Žiadne ustanovenie zákona neupravuje možnosť zaniknutého práva preklúziou konvalidovať. Preto navrhovatelia, nie sú účastníkmi konkurzného konania, tak ako je to upravené v ZKR. Preto mal prvostupňový súd žalobný návrh zamietnuť aj s dôvodu nepreukázania aktívnej legitímácie v konaní (ustanovenie § 27 ods.3 zákona č. 7/2005 Z.z.) Prvostupňový súd tento právny stav nezhodnotil a neuviedol, že keď právo zaniklo, o čo opiera svoje rozhodnutie znovu konať o veci. V konaní prvostupňového súdu č.k. 9Cpr/ I/2013 bola zhodnotená otázka z konania OS v Prievidzi č.k. 4C 55/2004 ako otázka nesprávne posúdená a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu skutkovému zisteniu (§ 221 ods. 1 písm. h) a 205 ods.2 písm. d) OSP). Súd posudzoval výpovede svedkov a účastníkov konania z konania 4C/55/2004, tak že účastníci a svedkovia vypovedali, za obdobie rokov 2002 a 2003 a teraz sa posudzuje obdobie neskôr a organizačné schéma ako aj zápisnica z predstavenstva a popis pracovných náplní boli realizované v období 8.9.2006. Prvostupňový súd nepostrehol základné skutočnosti, že hlavne

vypočúvanie svedkov a účastníkov konania sa vykonávalo v roku 2008 a v konaní 16/C/147/2007 v roku 2010. V týchto konaniach jednoznačne vypovedali účastníci a svedkovia Ing. V., Ing. A., Ing. A., Ing. S., Ing. M., A., že písomnú pracovnú náplň pre výkon práce nemal žiadny zamestnanec a nemal ani nadriadeného ani podriadeného. Správcovi konkurzného konania nebola odovzdaná ani jedna zápisnica z rokovania predstavenstva ani dozornej rady. Je prinajmenšom nelogické, že ani jeden účastník a svedok ani v náznakoch neuviedol v roku 2008 a 2010, že v roku 2006 je zápisnica o zasadnutí predstavenstva, prezenčná listina a popisy práce, ktoré boli predložené na výzvu odporcovi na pojednávaní súdu. Predseda predstavenstva na pojednávaní v konaní 4C/55/2004 okrem iného vypovedal, že podľa organizačnej štruktúry tu nebol nikto nadriadený a od roku 1995 tu bola zaužívaná prax, že každý manažér vedel čo má robiť, a že zápisnice z predstavenstva robil Ing. M. alebo A.. V konaní č. 16C/147/2007 predseda predstavenstva vypovedal, že pokiaľ sa konali nejaké zasadnutia predstavenstva, vždy okrem členov tam bol zavolaný aj ďalší zamestnanec odporcu, ktorý vystavoval zápisnice zo zasadnutia predstavenstva. Takýto zápis sa podpisoval všetkými zúčastnenými, alebo prítomný podpísal aspoň prezenčnú listinu a zápisnicu podpísal ten kto ju písal a nejaký svedok. Čo sa týka ďalších dvoch zápisníc zo zasadnutia z 12.7.2004, ktoré predložil navrhovateľ, poukázal na to, že tieto nie sú podpísané a teda sú vykonštruované. Ďalej poukázal na výpoveď člena predstavenstva Ing. S.. V tejto súvislosti poukázal aj na článok XX. stanov akciovej spoločnosti, na základe ktorého listiny, ktoré boli predložené súdu o popise pracovnej činnosti nemali náležitosti upravené v stanovách a.s. Uvedené náležitosti v účelne vyhotovenej pracovnej náplni pre toto konanie chýbajú. Poukázal i na ustanovenie § 66 ods. 3 Obchodného zákona. Prvostupňový súd opomenul skutočnosť, že funkčné obdobie predstavenstva a dozornej rady skončilo v mesiaci jún 2009 a navrhovateľ v prvom rade bol predseda predstavenstva a navrhovateľka v druhom rade bola členka dozornej rady a v iných konaniach podobné nároky si uplatňujú ďalší manželia, ako člen predstavenstva a predsedkyňa dozornej rady. Tieto orgány predstavenstva a dozornej rady dopustili stav nefunkčnosti činnosti orgánov, ktoré mali zabezpečovať chod spoločnosti. V tomto spore vypracované pracovné náplne sa prekrývajú s činnosťou predstavenstva. Navrhovateľ v prvom rade je spoločníkom v 10 spoločnostiach a vykonáva činnosť v orgánoch 4 spoločnostiach. Navrhovateľka v druhom rade je spoločníčka v 9 spoločnostiach a vykonáva činnosť v orgánoch v 4 spoločnostiach. Svedok Ing. M. v tomto konaní okrem iného vypovedal, že v poslednom období robila mesačné výkazy len Ing. V.. Taktiež poukázal na výpovede navrhovateľky 2/ v tomto konaní. Ďalej namietal, že ak by navrhovateľ v prvom rade tak ako tvrdil, bol súčasne v pozícii vedúceho zamestnanca, bol by zo zákona oprávnený riadiť a kontrolovať zamestnancov, ktorí v rámci organizačnej štruktúry by stáli na nižších stupňoch riadenia. Za svoju činnosť, by zodpovedal štatutárnemu orgánu a o svojej činnosti by mu predkladal správy a odporúčania pre prijatie rozhodnutí. Naopak štatutárny orgán, by následne vykonával obdobne vedenie zo vzťahu k danému úseku by kontroloval činnosť svojho člena ako zamestnanca a ukladal mu úlohy. Uvedené okolnosti v konaní neboli preukázané. Členovia predstavenstva zo zasadnutia tohto orgánu nepredložili odporcovi ani jednu listinu o rozhodovaní predstavenstva vo veci riadenia spoločnosti. Odporcovi žiadne listiny o plnení pracovných povinností do dnešného dňa neboli navrhovateľom predložené. Navrhovatelia uvádzali vo svojich výpovediach, že zabezpečovali súdne vymáhanie pohľadávok, ktoré činnosti vykonávali ako zamestnanci úpadcu a popritom k vyhláseniu spätne nebolo uhradených najmenej 17 mesiacov nájomného v celkovej výške 55 803,80 Eur. Súd skutkovo nevyhodnotil ani výpoveď svedka Ing. M.. Vyhodnotenie súdu, že z garančného fondu sa vyplatili dávky, čím sa preukázal pracovnoprávny vzťah je skutkovo nesprávne, pretože tieto dávky boli poskytnuté bez právneho základu, nakoľko boli vyplatené protizákonne. Úpadca dlhodobo nevyplácal mzdy nakoľko bežala exekúcia a nemal žiadne finančné prostriedky na možnosť výplat mzdy. Úpadca si neplnil základne povinnosti, keď nemal základne vedomosti, kde sa nachádzajú písomnosti. Tieto skutočnosti prvostupňový súd takto nevyhodnotil. Práve opačne vyhodnotil stav, že si riadne plnili povinnosti a že vykonávali pracovnú činnosť v súlade so zákonníkom práce. Navrhovatelia uvádzali, že vykonávali pracovný pomer ako pružný pracovný čas, avšak v konaní nepreukázali, kto rozhodoval o možnosti v pracovnoprávnom vzťahu použiť pružný pracovný čas. Poukázal na vyhlášku č. 196/1989 Zb.z. o pružnom pracovnom čase ako i na § 88 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce. Navrhovatelia ako je zrejme sú manželia, svedkovia Ing. S. a S. sú priatelia navrhovateľov. Taktiež všetci štyria vykonávali funkcie či už predsedu predstavenstva alebo jeho člena. resp. predsedu dozornej rady resp. jeho člena. Vzhľadom na túto rodinnú a priateľskú prepojenosť je evidentné, že spoločnosť riadili a ovplyvňovali dve rodiny. Je samozrejmosťou, že rýdzo rodinné vzťahy nemôžu mať právne následky, ale ako už uviedol vyššie, úpadca nefungoval ako spoločnosť už niekoľko rokov. Od čias prevzatia riadenia spoločnosti navrhovateľmi, spoločnosť upadala a vždy sa to riešilo predajom majetku. Ani navrhovateľ a ani svedkovia Ing. S. a S. nevykonávali svoju pracovnú činnosť na pracovisku, ale doma. Spoločnosť prežívala niekoľko rokov len vďaka naozajstným

zamestnancom Ing. M. a jeho kolegom, ktorí strážili objekt. Navrhovatelia používali spoločnosť iba na príjem do spoločnej domácnosti. Ich činnosť bola iba vybrať finančné prostriedky zo spoločnosti, čo fiktívnymi pracovnými zmluvami docielili. Navrhovatelia sa nikdy nedožadovali práce, jediným cieľom je iba získať peniaze. Žiadal súd, aby takémuto konaniu nedal právnu ochranu a určil ich konanie ako protizákonné, pričom poukázal na rozhodnutie NS SR č.k. Obdo V 53/2003. V prípade, že odvolací súd potvrdí rozhodnutie prvostupňového súdu žiadal odvolací súd, aby vzhľadom na to, že otázka dobrých mravov, ktoré porušovali navrhovatelia v predchádzajúcom období je otázkou zásadného právneho významu povolil podať z tohto dôvodu dovolanie.

Navrhovatelia 1/ a 2/ sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrili.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa určenia, že pracovný pomer zamestnankyne Ing. Z. A. so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze ako zamestnávateľom trvá je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., a v napadnutej časti týkajúcej sa určenia, že pracovný pomer zamestnanca Ing. V. A. so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze ako zamestnávateľom trvá je potrebné podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušiť a podľa ust. § 221 ods. 2 O.s.p. vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd v prvom rade, čo sa týka námietky odporcu, že navrhovatelia v tomto konaní nemali spôsobilosť byť účastníkmi konania ani procesnú spôsobilosť, nakoľko navrhovatelia nie sú účastníkmi konkurzného konania, tak ako je to upravené v ZKR a preto mal súd žalobný návrh zamietnuť s dôvodu nepreukázania aktívnej legitímácie v konaní, uvádza, že za konania súvisiace s konkurzom možno považovať sporové konania, v ktorých sa rozhoduje o hmotnoprávných právach a povinnostiach vyplývajúcich zo ZKV, resp. ZKR, prípadne tiež z iných právnych predpisov, ktoré osobitným spôsobom upravujú práva a povinnosti účastníkov týchto právnych vzťahov pre prípad konkurzu. Ak žaloba predstavuje autonómnu žalobu, ktorá nie je založená na konkurznom práve a nevyžaduje si ani začatie takého typu konania, samotná skutočnosť, že správca konkurznej podstaty je účastníkom konania, nepostačuje na to, aby toto konanie mohlo byť kvalifikované ako konanie vyplývajúce priamo z konkurzu alebo ako konanie s ním súvisiace (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.11.2011, sp. zn. 6 Ndc 33/2011). Pritom v prejednávanej veci predmetom konania je návrh navrhovateľov na určenie, že odporca, ktorý je v konkurze, je povinný ich aj naďalej zamestnávať na základe pracovných zmlúv, uvedený spor nie je sporom vyvolaným alebo súvisiacim s konkurzným alebo reštrukturalizačným konaním, preto odvolací súd námietku odporcu, že navrhovatelia nie sú účastníkmi konkurzného konania považoval za neopodstatnenú.

Rovnako odvolací súd námietku odporcu, že v danom prípade ide o res iudicata, považoval za neopodstatnenú, nakoľko ako správne už konštatoval i súd prvého stupňa, odvolací súd uvádza, že v týchto predchádzajúcich právoplatných rozhodnutiach súdu, v ktorých bolo rozhodované o uplatnených pohľadávkach v konkurznom konaní, kde sa malo rozhodovať o pracovnoprávných nárokoch navrhovateľov sa konalo o nároku síce vzniknutého z pracovnoprávneho pomeru, ale právnym titulom vzniku tohto nároku bol výkon práce, nie samotná existencia pracovného pomeru.

Odvolací súd ďalej konštatuje, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa pri vyhodnotení opodstatnenosti podanej žaloby a to vo vzťahu k potrebe preukázania naliehavého právneho záujmu navrhovateľov na určenie, ktoré v konaní požadovali. Aj podľa odvolacieho súdu je naliehavý právny záujem v tejto veci daný potrebou odstrániť stav neistoty navrhovateľov, vytvorený postupom správcu konkurznej podstaty k nim.

Čo sa týka rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti v ktorej rozhodol, že pracovný pomer zamestnankyne Ing. Z. A. (navrhovateľky2/) so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze ako zamestnávateľom trvá, mal aj odvolací súd na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa za preukázané, že navrhovateľke 2/ vznikol na základe pracovnej zmluvy z 31.12.1996 dňom 1.1.1997 pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy podpísanej v tom čase štatutárnym orgánom spoločnosti oprávneným konať samostatne, pričom zmluva má všetky podstatné náležitosti pracovnej zmluvy podľa §-u 29 ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. účinného v čase uzatvorenia predmetnej pracovnej zmluvy. Dohodnutým druhom práce bol u navrhovateľky 2/ mzdový, personálny a finančný menežér. Navrhovateľka dohodnutý druh práce vykonávala, za čo poberala mzdu a riadne uhrádzala odvody. O týchto tvrdeniach predložila jednak fotokópie pracovnej zmluvy z 31.12.1996, dohodu o zmene obsahu pracovnej zmluvy zo dňa 1.1.2009 a ďalšie dohody o zmene pracovnej zmluvy. Po vyhlásení konkurzu na úpadcu správca

konkurznej podstaty tvrdil, že jej pracovný pomer je fiktívny a prestal jej platiť mzdu, prestal platiť odvody do sociálnej a zdravotnej poisťovne, hoci ona mala záujem aj naďalej vykonávať prácu pre zamestnávateľa. Pracovný pomer bol dojednaný na dobu neurčitú. Z potvrdenia Sociálnej poisťovne pobočka Prievidza zo dňa 13. 6. 2012 ďalej vyplýva, že navrhovateľka 2/ je evidovaná v registri poistencov ako zamestnanec úpadcu v pracovnom pomere od 1.1.1997. Ďalej mal odvolací súd za preukázané, že podľa pracovnej náplne z 08.09.2006 do pracovnej náplne navrhovateľky 2/ patrilo chod ekonomickej a mzdovej agendy, príprava účtovných podkladov, preberanie a evidencia pošty, zodpovednosť za personálnu a dôchodkovú agendu, administratívne činnosti, príprava podnikateľských zámerov, príprava podkladov pre rokovania s inštitúciami, sledovanie legislatívy v oblasti mzdovej, personálnej a dôchodkovej, plnenie ďalších úloh. Navrhovateľka 2/ teda v podstate od 1.1.1997 pracovala ako personálny a mzdový manažér, mala na starosti mzdovú a ekonomickú agendu, pričom do jej pracovnej agendy patrilo vyhotovovanie výplatných listín pre zamestnancov úpadcu, vypracovanie výplatných listín na základe dokladov, ktoré jej predkladali zamestnanci a týmito dokladmi boli dochádzka do práce, počet odpracovaných dní, počet dní dovolenky a počet dní PN. Rovnako svedkovia vypočítali pred súdom prvého stupňa, a to svedok S., M., A., V. i V. potvrdili výkon prác, a to že navrhovateľka 2/ nesporne viedla účtovníctvo spoločnosti, mzdovú i personálnu agendu, ako to potvrdzujú viaceré listiny ňou spracované: daňové priznania, ročné zúčtovania daní, potvrdenia pre zamestnancov a pod. V danom prípade teda aj podľa odvolacieho súdu išlo o práce vykonávané navrhovateľkou 2/, ktoré nemožno subsumovať pod výkon funkcie člena dozornej rady. Bolo nepochybne preukázané, že do vyhlásenia konkurzu boli riadne platené navrhovateľke 2/ mzdy, pokiaľ spoločnosť mala dostatok finančných prostriedkov a tiež jej bol vyplatený príspevok z garančného fondu. Odporca pritom súdu nepredložil žiadnu listinu osvedčujúcu skončenie tohto pracovnoprávneho vzťahu.

Na základe týchto skutočností súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že návrh navrhovateľky 2/ je dôvodný a správne rozhodol, keď určil, že pracovný pomer zamestnankyne Ing. Z. A. (navrhovateľky 2/) so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze ako zamestnávateľom trvá, preto v tejto napadnutej časti odvolací súd nepovažoval námietky odporcu uvádzané v odvolaní za opodstatnené a rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti potvrdil ako vecne správny.

Čo sa týka rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti v ktorej rozhodol, že pracovný pomer zamestnanca Ing. V. A. so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze ako zamestnávateľom trvá, dospel odvolací súd k záveru, že v tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa predčasné a z toho dôvodu teda i nesprávne. Po preskúmaní veci zastáva odvolací súd názor, že záver, ku ktorému dospel súd prvého stupňa, a to že navrhovateľ 1/ vykonával práce, a to bezprostredne riadil ako riadiaci pracovník zamestnancov M. i A., kontroloval výkon práce ostatných pracovníkov, podpisoval pracovné cesty a kontroloval účtovníctvo a tieto práce nemožno subsumovať pod výkon funkcie štatutára spoločnosti, je predčasný, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva, ktoré práce a z akého dôvodu nemožno subsumovať pod výkon funkcie štatutára. Z doposiaľ vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa vyplýva, že navrhovateľovi 1/ mal u úpadcu vzniknúť pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy podpísanej v tom čase štatutárnym orgánom spoločnosti oprávneným konať samostatne zo dňa 15. 12. 1998, dňom 1.1.1999. Dohodnutým druhom práce bol u navrhovateľa 1/ menežér a podľa pracovnej náplne z 08.09.2006 tento riadil chod celej spoločnosti v spolupráci s Ing. S., kontroloval dochádzku podriadených zamestnancov, zúčastňoval sa obchodných rokovaní, pripravoval nájomné zmluvy, zastupoval spoločnosť na rokovaní s úradmi, zabezpečoval vymáhanie pohľadávok, pripravoval podnikateľské zámery, vykonával ostatné činnosti, vyplývajúce zo správy a riadenia spoločnosti. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že súbeh funkcie (člena) štatutárneho orgánu a pracovného pomeru navrhovateľa je možný len vtedy, ak existuje medzi štatutárnym orgánom (jeho členom) a spoločnosťou právny a faktický vzťah podriadenosti a nadriadenosti. Štatutárny orgán (jeho člen) môže tak pri splnení tohto základného predpokladu vykonávať pre spoločnosť (zamestnávateľa) v pracovnom pomere činnosti, ktoré sú obsahovo jednoznačne odlíšiteľné od činnosti obchodného vedenia. I keď sa v právnej praxi pripúšťa, aby člen štatutárneho orgánu popri výkone funkcie člena štatutárneho orgánu vykonával v pracovnom pomere aj riadiacu činnosť ako vedúci zamestnanec spoločnosti, toto je prípustné len za splnenia ďalších podmienok. Ide najmä o podrobné a jednoznačné vymedzenie náplne práce vedúceho zamestnanca v pracovnej zmluve. Ak by navrhovateľ tak ako tvrdil bol súčasne v pozícii vedúceho zamestnanca, bol by zo zákona oprávnený riadiť a kontrolovať zamestnancov, ktorí v rámci organizačnej štruktúry by stáli na nižších stupňoch riadenia. Za svoju činnosť by zodpovedal štatutárnemu orgánu a o svojej činnosti by mu predkladal správy a odporúčania na prijatie rozhodnutí. Naopak štatutárny orgán by následne vykonával obchodné vedenie vo vzťahu k danému úseku tým, že

by kontroloval činnosť svojho člena ako zamestnanca a ukladal mu úlohy. Uvedené okolnosti v konaní však doposiaľ preukázané neboli.

Na základe uvedeného odvolacieho súdu neostávalo iné, než rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa určenia, že pracovný pomer zamestnanca Ing. V. A. so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze ako zamestnávateľom trvá, zrušiť podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. a v súlade s ust. § 221 ods. 2 O.s.p. vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, aby bola zachovaná dvojinštančnosť konania a účastníkom nebola odňatá možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa.

V ďalšom konaní je súd prvého stupňa v zmysle ust. § 226 O.s.p. viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou bude opätovne posúdiť či u navrhovateľa išlo o činnosť ako člena štatutárneho orgánu alebo o činnosť, ktorá má charakter závislej práce a zároveň doplniť dokazovanie či za svoju činnosť zodpovedal štatutárnemu orgánu a či mu o svojej činnosti predkladal správy a odporúčania na prijatie rozhodnutí, ako i či štatutárny orgán následne vykonával obchodné vedenie vo vzťahu k danému úseku tým, že kontroloval činnosť svojho člena ako zamestnanca a ukladal mu úlohy a následne vo veci opätovne rozhodnúť.

Odvolací súd v predmetnej veci nepripustil dovolanie, tak ako žiadal odporca, nakoľko v danom prípade nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd tozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.